

ตอนที่ 5

พระคริสต์ในฐานะผู้ประทานการพักสงบแก่เรา

ข้อพระคัมภีร์: ยนธ. 1:26, 31—2:2; มธ. 11:28–30; อชด. 31:12–17

- I. “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยตรากตรำและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายพักสงบ. จงเอาแอกของเราแบกไว้และเรียนจากเรา เพราะว่าใจของเราอ่อนสูกำลังและถ่อมตน แล้วท่านทั้งหลายจะได้พักสงบในจิตของตน. ด้วยว่าแอกของเราที่ง่ายและภาระของเราที่เบา.” — มธ. 11:28–30:

1. การเหน็ดเหนื่อยตรากตรำในที่นี้ ไม่เพียงหมายถึงการดิ้นรนตรากตรำเพื่อจะถือรักษาพระบัญญัติแห่งกฎบัญญัติและกฎข้อบังคับในศาสนาเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการดิ้นรนบากบั่นเพื่อให้การงานต่างๆ ประสบความสำเร็จด้วย. ใครที่เหน็ดเหนื่อยตรากตรำเช่นนี้ย่อมจะแบกภาระหนักเสมอ.
2. หลังจากที่ยอห์นผู้เป็นเจ้าทรงสรรเสริญพระบิดา โดยทรงยอมรับในหนทางของพระบิดาและทรงประกาศถึงแผนการบริหารอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว (ข้อ 25–27) พระองค์ก็ทรงเรียกคนเช่นนี้ให้มาหาพระองค์เพื่อจะได้พักสงบ.
3. การพักสงบไม่เพียงชี้ถึงการเป็นอิสระจากการเหน็ดเหนื่อยตรากตรำและภาระหนักที่อยู่ภายใต้กฎบัญญัติและศาสนาหรือภายใต้การงานหรือความรับผิดชอบใดๆ เท่านั้น แต่ยังชี้ถึงสันติสุขที่ครบสมบูรณ์และความอึดหนักที่ครบบริบูรณ์ด้วย.
4. การเอาแอกขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบกไว้คือการรับเอาน้ำพระทัยของพระบิดา; ไม่ใช่การถูกกำหนดกฎเกณฑ์หรือควบคุมโดยพันธะใดๆ แห่งกฎบัญญัติหรือศาสนา ไม่ใช่การตกเป็นทาสของการงานใดๆ แต่คือการยอมถูกบังคับโดยน้ำพระทัยของพระบิดา.
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินชีวิตเช่นนี้ โดยคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์เท่านั้น ไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใดเลย (ยส. 4:34; 5:30; 6:38); พระองค์ทรงมอบน้อมอยู่ภายใต้ น้ำพระทัยของพระบิดาอย่างสิ้นเชิง (มธ. 26:39, 42); ดังนั้นพระองค์จึงทรงขอให้เราเรียนจากพระองค์:
 - (1) ผู้เชื่อทั้งหลายเอาอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าในวิญญาณของพวกเขาโดยการเอาแอกของพระองค์ ซึ่งก็คือน้ำพระทัยของพระเจ้ามาแบกไว้ และเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเพื่อแผนการบริหารของพระเจ้าตามแม่แบบของพระองค์ — 11:29n; 1ปต. 2:21.
 - (2) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมอบน้อมและเชื่อฟังพระบิดาตลอดชีวิตของพระองค์ นั้นทรงประทานชีวิตแห่งการมอบน้อมและเชื่อฟังของพระองค์ให้แก่เรา — ฟป. 2:5–11; ฮบ. 5:7–9.
 - (3) พระคริสต์คือมนุษย์พระเจ้าคนแรก ส่วนเราคือมนุษย์พระเจ้าจำนวนมาก; เราเรียนจากพระองค์ในเรื่องการมอบน้อมต่อพระเจ้าอย่างเด็ดขาดและความอึดหนักต่อพระเจ้าอย่างที่สุด.
 - (4) พระเจ้าทรงกระทำการในเราตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะสามารถปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ (13:20–21); พระเจ้าทรงดำเนินการอยู่ภายในเรา ให้เราตั้งใจและกระทำการเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระองค์ (ฟป. 2:13).
6. การอ่อนสูกำลังหรืออ่อนโยนหมายถึงการไม่ขัดขืนต่อการต่อต้านใดๆ ส่วนการถ่อมตนหมายถึงการไม่ถือว่าตนสำคัญ; ตลอดเวลาที่ถูกต้องต้าน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอ่อนสูกำลัง และตลอดเวลาที่ถูกปฏิเสธละทิ้ง พระองค์ก็ทรงมีพระทัยที่ถ่อมตน.
7. พระองค์ทรงมอบน้อมต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ไม่ประสงค์ที่จะกระทำสิ่งใดเพื่อพระองค์เองและไม่คาดหวังที่จะได้สิ่งใดเพื่อพระองค์เองด้วย ดังนั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ในพระทัยของพระองค์ก็ยังคงพักสงบ; พระองค์ทรงอึดหนักกับน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างครบบริบูรณ์.
8. การพักสงบที่ได้จากการเอาแอกของพระองค์มาแบกไว้และเรียนจากพระองค์ เป็นการพักสงบที่มีไว้สำหรับจิตของเรา; นี่คือการพักสงบทางภายใน และเนื้อแท้ของการพักสงบนี้ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ภายนอก.
9. เราเรียนรู้จากองค์พระผู้เป็นเจ้าตามแบบอย่างของพระองค์ โดยยึดพระองค์เป็นชีวิตของเราในการเป็นขึ้น ไม่ใช่โดยชีวิตธรรมชาติของเรา — อฟ. 4:20–21; 1ปต. 2:21.
10. แอกขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือน้ำพระทัยของพระบิดา และภาระของพระองค์ก็คือการงานที่ทำให้ น้ำพระทัยของพระบิดาสำเร็จ

ลู่ลง; แอ่งเช่นนี้ง่าย ไม่ขมขื่น และภาระเช่นนี้ก็เบา ไม่หนัก.

11. ศัพท์ในภาษากรีกที่แปลว่า “ง่าย” นั้นหมายถึงเหมาะสมพอดีกับการใช้งาน ดังนั้นจึงแปลว่าดีงาม, อย่างกรุณา, อ่อนละมุน, อ่อนโยน, ง่ายตาย, สบาย ซึ่งตรงกันข้ามกับยากลำบาก, หยิบกร้าน, แหแลมคม และขมขื่น.
12. ถ้าเราเอาแอ่ง (น้ำพระทัยของพระบิดา) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบ่งไว้ และเรียนจากพระองค์ เราจะได้พักสงบในจิตของเรา; แอ่งแห่งแผนการบริหารของพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นเอง; ทุกสิ่งที่อยู่ในแผนการบริหารของพระเจ้าล้วนไม่ใช่ภาระหนัก แต่เป็นการรับสุข.

II. ใน อชด.31:12-17 ซึ่งต่อจากบทบันทึกที่ยืดยาวเกี่ยวกับการก่อสร้างที่ประทับของพระเจ้านั้น มีการกล่าวอ้างถึงพระบัญญัติที่ให้ถือวันชะบาโต; ตามโคโลซาย 2:16-17 พระคริสต์คือความเที่ยงแท้ของการพักสงบแห่งวันชะบาโต; พระองค์คือความครบถ้วน, การพักสงบ, ความเยียบสงบ และความอิมหน้าที่ครบบริบูรณ์ของเรา — ฮบ.4:7-9; ยฮย.30:15ก:

1. ในเมื่อบทแทรกเกี่ยวกับวันชะบาโตอยู่ต่อจากคำกำชับสำหรับการทำงานแห่งการก่อสร้างพลับพลา ข้อเท็จจริงนี้ย่อมบ่งชี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกบรรดาผู้ก่อสร้าง ซึ่งก็คือเหล่าคนงานให้เรียนรู้ว่าจะพักสงบร่วมกับพระองค์อย่างไรในขณะที่พวกเขาทำงานเพื่อพระองค์.
2. ถ้าเรารู้แต่ละทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ไม่รู้ว่าจะพักสงบร่วมกับพระองค์อย่างไร เราก็กำลังทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักการอันศักดิ์สิทธิ์:
 - (1) พระเจ้าทรงพักสงบในวันที่เจ็ดเพราะพระองค์ทรงทำการงานของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วจึงทรงอิมหนา; สง่าราศีของพระเจ้าได้ปรากฏเป็นที่ประจักษ์เพราะมนุษย์มีพระฉายาของพระองค์ และอำนาจของพระองค์ก็กำลังจะถูกใช้ในการสยบซาตานผู้เป็นศัตรูของพระองค์; ตรบาโตที่มนุษย์สำแดงพระเจ้าและจัดการกับศัตรูของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงอิมหนาและพักสงบได้ — ยนช.1:26, 31—2:2.
 - (2) หลังจากนั้นในวันที่เจ็ดก็ถูกรำลึกถึงในฐานะวันชะบาโต (อชด.20:8-11); วันที่เจ็ดของพระเจ้าคือวันที่หนึ่งของมนุษย์.
 - (3) พระเจ้าทรงเตรียมทุกสิ่งไว้สำหรับการรับสุขของมนุษย์; หลังจากที่มีมนุษย์ถูกเนรมิตสร้าง เขาไม่ได้เข้าร่วมในกิจการงานของพระเจ้าแต่อย่างใด แต่เขาได้เข้าสู่การพักสงบของพระเจ้า.
 - (4) มนุษย์ถูกเนรมิตสร้างเพื่อจะได้อิมหนาร่วมกับพระเจ้าและพักสงบร่วมกับพระเจ้าเป็นอันดับแรก ไม่ใช่เพื่อจะทำงานเป็นอันดับแรก (เทียบ มธ.11:28-30); วันชะบาโตถูกตั้งไว้สำหรับมนุษย์ ไม่ใช่ตั้งมนุษย์ไว้สำหรับวันชะบาโต (มก.2:27).
3. เอ็กโซโด 31:17 กล่าวว่า “ในหกวันพระยะโฮวาได้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน แต่ในวัน ที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงพักสงบและฟื้นขึ้นพระทัย”:
 - (1) วันชะบาโตไม่เพียงเป็นการพักสงบต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นพระทัยด้วย.
 - (2) พระเจ้าทรงพักสงบหลังจากที่การงานแห่งการเนรมิตสร้างของพระองค์ได้สำเร็จครบถ้วนแล้ว; พระองค์ทรงมองพระหัตถกิจของพระองค์ มองฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย, แผ่นดินโลก และสิ่งมีชีวิตทุกชนิด โดยเฉพาะมนุษย์แล้วก็ตรัสว่า “ดีนัก!” (ยนช.1:31).
 - (3) พระเจ้าทรงฟื้นขึ้นพระทัยเพราะมนุษย์; พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์เอง ให้มีวิญญาณ เพื่อมนุษย์จะสามารถสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้; ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ที่ฟื้นขึ้นพระทัยพระเจ้า — ข้อ 26; 2:7; เทียบ ยฮ.4:31-34.
 - (4) ก่อนที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงเป็น “โสด” (เทียบ ยนช.2:18, 22); พระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์ต้อนรับพระองค์, รักพระองค์, ถูกเติมเต็มด้วยพระองค์ และสำแดงพระองค์ เพื่อจะกลายเป็นภรรยาของพระองค์ (2กธ.11:2; อฟ.5:25); ในนิรันดร์กาลในอนาคต พระเจ้าจะทรงมีภรรยา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่ถูกเรียกว่าภรรยาของพระเมษโปดก (วว.21:9-10).
 - (5) มนุษย์เป็นเหมือนเครื่องดื่มน้ำที่ทำให้พระเจ้าฟื้นขึ้นพระทัยซึ่งดับความกระหายของพระเจ้าและให้พระองค์อิมหนา; เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จจากการงานของพระองค์และเริ่มพักสงบ พระองค์ก็ทรงมีมนุษย์เป็นสหายเคียงข้าง.
 - (6) สำหรับพระเจ้า วันที่เจ็ดคือวันแห่งการพักสงบและทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นพระทัย แต่สำหรับมนุษย์ผู้เป็นสหายเคียงข้างของ

พระเจ้านั้น วันแห่งการพักสงบและทำให้ชื่นใจนั้นคือวันแรก; วันแรกของมนุษย์คือวันแห่งการรับสุข.

4. หลักการอันศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ว่า พระเจ้าไม่ทรงขอให้เราทำงานใด ๆ จนกว่าเราจะมี การรับสุข; หลังจากที่ได้รับสุขร่วมกับพระองค์และรับสุขพระองค์อย่างครบบริบูรณ์แล้ว เราจึงจะร่วมทำงานด้วยกันกับพระองค์ได้:
 - (1) ถ้าเราไม่รู้ว่าจะรับสุขร่วมกับพระเจ้าอย่างไร, จะรับสุขตัวของพระเจ้าอย่างไรและจะถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้าอย่างไร, เราย่อมไม่รู้ว่าจะร่วมทำงานด้วยกันกับพระองค์และเป็นหนึ่งกับพระองค์ในการงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อย่างไร; มนุษย์ย่อมรับสุขสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำสำเร็จสมบูรณ์ในการงานของพระองค์.
 - (2) ในวันเพ็นเทคอส เหล่าสาวกกลับเต็มล้นด้วยพระวิญญาณนั้น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า; เนื่องจากพวกเขาเต็มล้นด้วยพระวิญญาณนั้น ผู้หนึ่งจึงคิดไปว่าพวกเขาเมาเหล้าองุ่น — กจ.2:4ก, 12-13.
 - (3) อันที่จริง พวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขที่มีต่อเหล้าองุ่นฝ่ายสวรรค์; มีเพียงเมื่อพวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขนี้แล้ว พวกเขาจึงเริ่มทำงานร่วมกับพระเจ้าอยู่ในความเป็นหนึ่งกับพระองค์; วันเพ็นเทคอสคือวันแรกของสัปดาห์ที่แปด ดังนั้นเราจึงมองเห็นหลักการของวันแรกได้ในวันเพ็นเทคอส.
 - (4) สำหรับพระเจ้าคือการทำงานและการพักสงบ แต่สำหรับมนุษย์คือการพักสงบและการทำงาน.
5. ในการทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเพื่อจะก่อสร้างคริสตจักรซึ่งมีแบบเล็งโดยการทำงานในการก่อสร้างพลับพลา เราต้องมีเครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าเราคือพลไพร่ของพระเจ้า และเราจำเป็นต้องมีพระองค์; เช่นนี้เราจะไม่เพียงสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังสามารถทำงานร่วมกับพระเจ้าโดยเป็นหนึ่งกับพระเจ้าด้วย; พระองค์จะทรงเป็นริ้วแรงของเราในการทำงานและเป็นพลังขับเคลื่อนให้เราตรากตรำ:
 - (1) เราคือพลไพร่ของพระเจ้า และเราควรมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเราจำเป็นต้องมีพระองค์เป็นการรับสุข, ริ้วแรง, พลังขับเคลื่อน และทุกสิ่งของเรา เพื่อเราจะสามารถทำงานเพื่อพระองค์ เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ได้.
 - (2) วันชะบาโตหมายความว่าก่อนที่จะทำงานเพื่อพระเจ้านั้น เราจำเป็นต้องรับสุขพระเจ้าและถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้า; เปโตรประกาศกิตติคุณโดยพระเจ้าผู้เติมเต็มอยู่ภายใน คือพระวิญญาณผู้เติมเต็มอยู่ภายใน ดังนั้นเปโตรจึงมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเขาคือผู้ร่วมงานของพระเจ้า และการประกาศกิตติคุณของเขาก็ได้ถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า — ข้อ 14.
 - (3) ในฐานะพลไพร่ของพระเจ้า เราต้องมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเราพักสงบร่วมกับพระเจ้า, รับสุขพระเจ้า และถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้าก่อน จากนั้นเราจึงทำงานร่วมกับพระองค์ผู้ทรงเติมเต็มเรา; ยิ่งกว่านั้น เราก็ไม่เพียงทำงานร่วมกับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำงานในฐานะผู้ที่ เป็นหนึ่งกับพระเจ้าด้วย.
 - (4) ในขณะที่เราพูดกับพลไพร่ของพระเจ้านั้น เราต้องแสวงหาเพื่อจะมีเครื่องหมายที่แสดงว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นริ้วแรงของเรา, พลังขับเคลื่อนของเรา และทุกสิ่งของเราในการนำพระคำไปหล่อเลี้ยง — 2กษ.13:3; กจ.6:4.
6. การถือวันชะบาโตยังเป็นข้อตกลงหรือพันธสัญญาที่นิรันดร์ซึ่งเป็นหลักประกันต่อพระเจ้าว่า เราจะเป็นหนึ่งกับพระองค์โดยการรับสุขพระองค์และรับการเติมเต็มด้วยพระองค์ก่อน จากนั้นก็โดยการทำงานเพื่อพระองค์, ร่วมกับพระองค์ และอยู่ในความเป็นหนึ่งกับพระองค์ — อชด.31:16:
 - (1) การทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยตัวเราเองโดยไม่ต้อนรับพระองค์เข้ามาและไม่รับสุขพระองค์โดยการกินและดื่มพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เคร่งเครียด — เทียบ 1กษ.12:13; ยช.6:57.
 - (2) ในวันเพ็นเทคอส ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น เขาก็ได้รับส่วนของพระเยซูทางภายใน ด้วยการดื่มและกินพระองค์.
7. วันชะบาโตยังเป็นเรื่องของการแบ่งแยกบริสุทธิ์ด้วย (อชด.31:13); เมื่อเรารับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วจึงทำงานร่วมกับพระองค์, เพื่อพระองค์ และโดยการเป็นหนึ่งกับพระองค์ เราก็จะได้รับการแบ่งแยกบริสุทธิ์อย่างอัตโนมัติ คือถูกแบ่งแยกออกจากทุกสิ่งที่เป็นของธรรมดาเพื่อคืนสู่พระเจ้าและซาบซ่านไปด้วยพระเจ้าเพื่อจะแทนที่ทุกสิ่งที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายธรรมชาติ.
8. ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้น เราอาจทำหลายสิ่งโดยไม่ได้รับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาก่อน และไม่ได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการเป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า; การปรนนิบัติเช่นนั้นย่อมส่งผลให้เกิดความตายฝ่ายวิญญาณและการสูญเสียการ

สามัคคีธรรมในพระกาย (ข้อ 14-15).

9. ทุกสิ่งเกี่ยวกับที่ประทับของพระเจ้าล้วนนำเราไปสู่เรื่องหนึ่ง — วันชะบาโตพร้อมด้วยการพักสงบแห่งวันชะบาโตและทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าฟื้นขึ้นพระทัย; ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้น เราอยู่ในพลับพลา และพลับพลาก็นำเราไปสู่การพักสงบ ไปสู่การรับสุขที่มีต่อพระประสงค์ของพระเจ้าและต่อสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จ!
10. การงานแห่งการก่อสร้างพลับพลาและสิ่งของเครื่องใช้ทุกอย่าง (ซึ่งเป็นแบบเล็งถึงการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการก่อสร้างคริสตจักร) ควรเริ่มต้นด้วยการรับสุขพระเจ้า และรับสุขพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเป็นช่วงๆ ด้วยความชื่นใจ; เรื่องนี้จะบ่งชี้ว่าเราไม่ได้ทำงานเพื่อพระเจ้าโดยเรี่ยวแรงของเราเอง แต่โดยการรับสุขพระองค์และโดยการเป็นหนึ่งกับพระองค์; นี่คือการถือรักษาหลักการของวันชะบาโตโดยมีพระคริสต์เป็นการพักสงบทางภายในซึ่งอยู่ในวิญญาณของเรา.